

Чувства трѣзви да убия,
Ржка мжжка да омекне!

Ще да пия напукъ врагу,
Напукъ и вамъ, патриоти!
Азъ вечъ нѣмамъ мило, драго,
А вий... вий сте идиоти!

Хр. Ботевъ.

Сбогомъ, прощавай.

Сбогомъ, прощавай, невѣсто мила,
Отивамъ ази въ незнаенъ пѣтъ,
Сждбата ми се вече рѣшила,
Менъ ме осждада пристрастенъ сждъ.

На заточене въ страни далечни.
Въ земя незнайна неволенъ робъ,
Тамъ да се скаця въ окови вѣчни,
Безъ да узнаешъ ти моя гробъ.

Нѣма да идвашъ сутрина рано
Тъмнянъ да пушишъ, да палишъ свѣщъ,
Ни да нареждашъ жално, пространно,
Какъ сме живѣли ний изнапрѣжъ.

Отъ мене нищо ти недѣй чака,
Живѣй, минувай вечъ както знашъ,
Но недѣй тжжи, недѣй ти плака
И прѣдъ душмани държи куражъ.

Люби, прѣгръщай мжжко си чело,
Сама надежда, синъ пеленакъ;